

чена въ черни желейни дрехи, подпрѣла се на одъръ и заспала. На сцената излизатъ единъ подиръ другъ апостолитѣ и искатъ да я събудятъ. Заспала дълбоко отъ тежка мжка, тя не ги чува, а тѣ единъ подиръ другъ пристигатъ и викатъ: „Болгарио клета! Нее вече време за спаване!“ — Тя не мърда. Иде другъ и крещи още по-силно: „Ставай, майко, ставай! Я гледай: сърби, гърци, руси, румъни, черногорци се събудиха и днесъ иматъ свои царства. Ние, твоитѣ чедѣ, стоимъ още злочести роби!“ — Жената мълчи. Влиза трети апостолъ съ голѣмъ кръсѣкъ, носи тржба, приближава до ушитѣ ѝ и грѣмко тржби! Плачешкомъ пѣе: „Мила майчице, събуди се! Ние сме твоя злочеста челядь!“ Жената полека отваря очи, съглежда сълзитѣ на милитѣ си деца, прегръща ги и ги спасява отъ погуба. Всички въ салона, които гледатъ тази жална картина на сцената, плачатъ и се заклеватъ въ душата си да се борятъ за свобода.

Особено се прочулъ Йорданъ, когато взелъ да разказва и описва, какви сж и какво иматъ градоветѣ Прилепъ, Щипъ, Струмица, Дойранъ, Кукушъ, Скопие, Велесъ и др. Българитѣ се възгордѣли и насърдчили, че тѣ сж нѣщо, че сж имали стари книги, старо царство, че и тѣхното име било на почитъ.

Когато родителитѣ на ученицитѣ срещнѣли учителя, спирали го и желаели да приказватъ съ него за народни работи.

Йорданъ ималъ срѣденъ ръстъ, погледъ силенъ, лице приятно, облѣкло спретнато, гражданско, чисти дрехи съ колосана яка и връзка. Той не се оженилъ и живѣлъ скромно. Очитѣ му свѣтѣли бистро, погледъ сериозенъ, говоръ сладѣкъ, приятенъ и привлѣкателенъ за слушателитѣ.

Йорданъ Джинотъ преподавалъ граматика, география, аритметика, история, законъ Божий и др. предмети.